

2 Οκτωβρίου 2021

Ἡ ἐντολή τοῦ Χριστοῦ γιὰ τὴν ἀγάπη (Λουκ.6, 31-36) (Anthony Bloom Metropolitan of Sourozh (1914- 2003))

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία / Ἅγιοι - Πατέρες - Γέροντες / Θεολογία και Ζωή / Ορθόδοξη πίστη / Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#)

23 Νοεμβρίου 1969

Εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

Πολλές φορές ὁ Χριστὸς μᾶς μιλάει στὸ Εὐαγγέλιο Του γιὰ τὴν νέα ἐντολὴ ποὺ μᾶς ἔδωσε. Τί καινούργιο ὑπάρχει σὲ τούτη τὴν ἐντολὴ τῆς ἀγάπης; Εἶναι ἡ ἀγνότητα καὶ ἡ σπουδαιότητα της. Δὲν εἶναι καινούργιο ὅτι οἱ ἄνθρωποι ἀγαποῦν ὁ ἕνας τὸν

ἄλλον· οἱ ἄνθρωποι πάντοτε ἀγαποῦσαν κάποιους ἄλλους ἀνθρώπους. Αὐτὸ πὺ εἶναι καινούργιο σ' αὐτὴ τὴν ἐντολὴ εἶναι ν' ἀποκτήσουμε μιὰ καρδιά μὲ τὸν Οὐράνιο Πατέρα μας, νὰ συμμετέχουμε στὴν ἀγάπη Του. Αὐτὸ σημαίνει νὰ ἀγαπᾶμε μὲ τὸν ἴδιο τρόπο πὺ ἀγαπᾷ κι' Ἐκεῖνος, – πὺ δὲν ξεχωρίζει τὸ καλὸ ἀπὸ τὸ κακό, πὺ δὲν ξεχωρίζει ἐκείνους πὺ εἶναι εὐγνώμονες καὶ ἐκείνους πὺ εἶναι ἀχάριστοι, νὰ μὴν ἀναφέρω ἐκείνους πὺ ἴσως γοητεύουν κάποιον. Ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ εἶναι ἀπέραντη καὶ βαθιὰ καὶ ἀγκαλιάζει τὰ πάντα· αὐτὸ πὺ διαφέρει σ' αὐτὴ τὴν ἀγάπη εἶναι μιὰ ἐσωτερικὴ ποιότητα : ὁ Θεὸς μπορεῖ νὰ χαίρεται καὶ μπορεῖ νὰ πληρώσει τὸ τίμημα τῆς ἀγάπης Του ἐπάνω στὸν Σταυρό.

Καὶ καλούμαστε νὰ κάνουμε τὸ ἴδιο· καλούμαστε νὰ ἀγαπᾶμε χωρὶς διακρίση – οἱ ἄνθρωποι πὺ δὲν ζοῦν σύμφωνα μὲ τὸ Εὐαγγέλιο θὰ ἔλεγαν ὅτι φερόμαστε ἀδιάκριτα, ἀνόητα, τρελά – καλούμαστε νὰ ἀγαπήσουμε ὁλόψυχα ἐκείνους πὺ ἔχουν δίκιο καὶ ἐκείνους πὺ ἔχουν ἄδικο. Ἡ διαφορὰ ἔγκειται στὸ γεγονὸς ὅτι ἴσως χαιρόμαστε μὲ τοὺς πρῶτους καὶ πληγώνεται ἡ καρδιά μας μὲ τοὺς δευτέρους, ἀλλὰ ἡ ἀγάπη μας δὲν πρέπει νὰ παραπαίει. Ὅλοι γνωρίζουμε πῶς μποροῦμε νὰ ἀγαπᾶμε λίγο αὐτοὺς πὺ ἀγαπᾶμε φυσικά, καὶ ἀναρωτιόμαστε πῶς μποροῦμε ἀπὸ τὴν μικρὴ ἀγάπη πὺ ἔχουμε πρὸς τοὺς λίγους, νὰ καλλιεργήσουμε μιὰ ἀγάπη μεγαλύτερη, καὶ ἀγαπώντας ἐκείνους πὺ εἶναι ἀξιαγάπητοι, νὰ ξεκινήσουμε νὰ ἀγαπᾶμε ἐκείνους πὺ δὲν εἶναι.

Τὸ πρῶτο βῆμα πὺ πρέπει νὰ κάνουμε εἶναι νὰ ἀγαπήσουμε ἐκείνους πὺ ἀγαπᾶμε αὐθόρμητα μ' ἓνα καινούργιο τρόπο: νὰ τοὺς ἀγαπᾶμε πάντα, καὶ ὅχι μόνο τὶς στιγμὲς πὺ μᾶς εἶναι εὐκόλο, νὰ τοὺς ἀγαπᾶμε δίχως νὰ περιμένουμε τίποτα ἄλλο παρὰ τὴν χαρὰ νὰ τοὺς ἀγαπᾶμε καὶ νὰ δεχόμαστε τὴν κάθε ἀγάπη σὲ ἀπάντηση τῆς δικῆς μας ἀγάπης σὰν ἓνα δῶρο τέλειο, ἅγιο, πὺ εἶναι ἓνα θαῦμα, ἀλλὰ πὺ δὲν εἶναι ἀνταμοιβή, δὲν εἶναι κάτι στὸ ὁποῖο ἔχουμε δικαίωμα, ἀλλὰ κάτι πὺ μᾶς ἔχει δοθεῖ ἐλεύθερα, τέλεια, κάτι πὺ γεμίζει τὴν καρδιά μας μὲ θαυμασμὸ καὶ εὐγνωμοσύνη.

Πρέπει νὰ μάθουμε ν' ἀγαπᾶμε χωρὶς νὰ περιμένουμε ἀνταμοιβή, ἀπλῶς νὰ χαιρόμαστε τὸ θαῦμα τῆς ἀγάπης πὺ θὰ μᾶς ἐπιτρέψει νὰ χαιρόμαστε ὅταν συμβαίνει κάτι μὲ τὸ ὁποῖο μποροῦμε νὰ χαροῦμε καὶ νὰ χαιρόμαστε ξανὰ ὅταν ἐκεῖνοι πὺ ἀγαπᾶμε θὰ ἔχουν χάσει τὰ πάντα ἐκτὸς ἀπὸ τὴν ἀγάπη μας, πὺ θὰ τοὺς ἔχει τουλάχιστον ἀπομείνει, τουλάχιστον κάτι πὺ ποτὲ δὲν θὰ τοὺς τὸ στερήσουμε.

Καὶ πρέπει νὰ μάθουμε ν' ἀγαπᾶμε ὁ ἓνας τὸν ἄλλον σύμφωνα μὲ τὸ πνεῦμα τοῦ Εὐαγγελίου: ὅχι ἀπλῶς νὰ κάνουμε τὸ καλὸ σὲ κάποιους ἀνθρώπους, ἀλλὰ νὰ σκεφτόμαστε ποιὸ εἶναι ἀληθινὰ καλὸ γιὰ ἓνα πρόσωπο. Δὲν μιλάω γιὰ τὸν σκληρὸ τρόπο πὺ συνεχῶς ὀρίζουμε στοὺς ἄλλους αὐτὸ πὺ θεωροῦμε ὅτι εἶναι ἡ εὐτυχία

τους καὶ τὸ καλὸ τους, καὶ τὸν τρόπο μὲ τὸν ὁποῖο πιέζουμε, ἢ ποὺ προσπαθοῦμε νὰ πιέσουμε προκειμένου νὰ εἶναι εὐτυχισμένοι μὲ τὸν τρόπο ποὺ ἐμεῖς θέλουμε νὰ εἶναι. Ὅχι· σκέφτομαι κάποιον ἄλλο τρόπο προσεκτικῆς ἀναζήτησης γιὰ τὸ καλὸ τους: ποτὲ νὰ μὴν στηρίζουμε τὴν ἀδυναμία τους ἀφήνοντας τὰ πράγματα νὰ ἐξελίσσονται ὡς ἔχουν, ποτὲ νὰ μὴν κλείνουμε τὰ μάτια μας σὲ ὅ,τι εἶναι γι' αὐτοὺς καταστροφικὸ, νὰ λέμε τὴν ἀλήθεια μὲ ἔλεος, νὰ τοὺς ἀγαπᾶμε ἔτσι ὥστε νὰ οἰκοδομοῦνται καὶ ὄχι νὰ καταστρέφονται.

Ἄν ξεκινήσουμε νὰ ἀγαπᾶμε καλύτερα ἐκείνους ποὺ ἀγαπᾶμε αὐθόρμητα καὶ φυσικά, ἡ καρδιὰ μας θὰ γίνεῖ πιὸ καθαρὴ, πιὸ ἀγνή καὶ πιὸ μεγάλη, καὶ θὰ μάθουμε νὰ ἀγαπᾶμε τοὺς ἀνθρώπους, ἴσως μονάχα ἓνα πρόσωπο, καὶ μετὰ ἓνα ἄλλο, καὶ ξανὰ ἓνα ἄλλο, μὲ μεγαλύτερο τίμημα, μὲ μεγαλύτερη ἀγνότητα, μὲ λιγότερο ἐγωϊσμό, μὲ μιὰ μακρόθυμη καρδιά.

Ἄς ξεκινήσουμε ἀπὸ αὐτὸ καὶ ὁ Θεὸς θὰ μᾶς ὁδηγήσῃ στὴν ἀγάπη ἐκείνη ποὺ μᾶς καλεῖ νὰ ἀποκτήσουμε καὶ νὰ μοιραστοῦμε, μιὰ ἀγάπη ποὺ εἶναι προσφορὰ τοῦ ἑαυτοῦ μας, ποὺ εἶναι φῶς, χαρά, πίστη, ποὺ εἶναι τὸ ξεκίνημα τῆς αἰωνιότητος ἐδῶ καὶ τώρα. Ἀμήν.

Ἀπόδοση κειμένου: www.agiazoni.gr

Πηγή: agiazoni.gr